

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku K. K.
przy uczestnictwie A. D., J. D., Skarbu Państwa - Starosty B. i Gminy S.
o uregulowanie własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie K. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 11 sierpnia 2015 r., sygn. akt VI Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie K. K. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 11 listopada 2015 r., w którym oddalono apelację tej wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 27 stycznia 2015 r. Postanowieniem tym oddalono wniosek wnioskodawczynie o stwierdzenie, że jej matka J. I. nabyła z dniem 4 listopada 1971 r. jako samoistny posiadacz własność nieruchomości o nr geodezyjnym (...).

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie podniesiono zarzuty naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca stwierdziła, że w rozpoznawanej sprawie występuje potrzeba wykładni art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r. w sposób wskazany w skardze (s. 2 skargi).

Skarżąca wnosiła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o uregulowanie własności nieruchomości nie występuje przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie zachodzi bowiem potrzeba dokonania wykładni art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych w zakresie wskazanym w skardze (pkt 5), skoro – zgodnie z ustaleniami faktycznymi obu Sądów meriti – matka obecnej wnioskodawczynie (J. I.) nie była samoistnym posiadaczem działki o numerze ewidencyjnym nr [...] w dacie uwłaszczenia (art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r.). Na tym właśnie koncentrowało się postępowanie rozpoznawcze w danej sprawie, a nie na sposobie obliczenia czasu samoistnego posiadania. W ustaleniach obu Sądów wskazywano na to, że w grę mogło wchodzić jedynie posiadanie zależnej tej działki, o czym może świadczyć zawarcie w 2001 r. z Gminą S. umowy dzierżawy, następnie przystąpienie do przetargu o nabycie działki nr [...], a także wyniki postępowania w sprawie o zasiedzenie (s. 2 - 3 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Konstatacja przyjęta w skardze kasacyjnej na s. 4 (że matka wnioskodawczynie w dniu 4 listopada 1971 r. była samoistnym posiadaczem działki o nr [...]) wyraźnie przeczy wspomnianym ustaleniom.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj